

[Bjørn Elmquist]

ikke så superaktuel i dag, men jeg må da hilse med tilfredshed, at det, statsministeren her fra talerstolen for lidt siden gav udtryk for – det er jo ikke overraskende – i vidt omfang er overensstemmende med det, justitsministeren sagde til os i samrådet. Der lægger vi vægt på, hvad vi opfattede som nøgleordene hos statsministeren og justitsministeren, at det naturligtvis i stadig større omfang skal lægges over til politiets skøn på stedet, hvilken politiindsats der skal ydes for at genoprette tingenes lovlige tilstand.

Jeg synes, at besindighed er et godt ord i denne sammenhæng, og det, vi så udfoldte sig i solskinet derude på Vesterbro den lørdag eftermiddag under perfekte fotografi- og filmoptagelsesbetingelser og i så god tid, at man kunne nå at få det redigeret og med i TV-Avisen, var måske ikke indbegrebet af den allerklogeste, allermest velovervejede timing af politiindsatsen og heller ikke af vurderingen af, hvor voldsomt man skulle satse. Om lovligheden skal genoprettes i løbet af en time eller 5 minutter eller 12 timer, må overlades til politiets skøn.

Når det er sagt, synes jeg, at vi må lægge til, at det er ude af proportion, det er ude af takt med, hvad vi i øvrigt må forbinde med den danske ungdom. Det er et meget, meget lille udsnit af den danske ungdom, der går ind i denne slags aktioner; uanset om de har slips på eller ikke, så tror jeg nok, at statsministeren trods alt må være enig i, at her er det ikke bare uniformen, der er afgørende. Selv om man kan forbinde – nogle steder i den danske politiske verden i hvert fald – en voldelig, en asocial indstilling til tingene, det, at man ikke accepterer, at lovene skal gælde, med, om man har slips på eller ej, tror jeg nok, at det ikke har noget med det at gøre i denne sammenhæng.

Men hvad udspringer det af? Ja, vi mener i mit parti, at det udspringer af en ganske ulykkelig situation, som er noget særegen for København. Det er ikke nok at sige, at København er en storby, og at dette er et storbyfænomen. Vi mener, at vi med meget få ord kan sige, at det er udsprunget af en meget uheldig konfrontation mellem et reaktionært socialdemokratisk styre, hvor man har kørt en boligpolitik og en saneringspolitik hen over hovedet på de mennesker, der er involveret i det, og et vildt anarkistisk partis fisker i rørt vande. Tænk, hvis der på det

tidspunkt havde været mere besindighed hos de forskellige politiske parter, det, som vi nu kræver af politiet! Tænk, hvis de politiske parter i dette slagsmål i ordentlig tid havde overvejet, hvad det var for vilkår, hvad det var for en grobund, de kunne skabe!

Dette skal på ingen måde tjene til undskyldning for eller forklaring på, at der er opstået selvtægtslignende situationer, men jeg synes, at de kritikpunkter, jeg trækker frem, er rimelige, også hvad det politiske angår, og vel nok så meget på den socialdemokratiske side, har jeg forstået på både justitsministeren og statsministeren; det socialdemokratiske bystyre i København ser ud til at være blevet noget klogere og prøver på ikke bare at løse de underliggende problemer, men prøver på at komme dem i forkøbet, så de aldrig får lov til at opstå.

Alice Faber (SF):

Ethvert parti i folketinget må være meget bekymret over, at ungdommen i 1982, ikke bare i Danmark, men også i mange andre lande, griber til ulovligheder og voldelige handlinger. Ethvert parti i folketinget må være meget interesseret i at hindre, at der sker en optrapning af disse aktiviteter.

Hvad er det da for nogle problemer, de unge har? Ja, de håbløse udsigter til at få et job er det altovervejende problem for unge i dag. I 1980 var 180.000 unge under 24 år berørt af ledigheden i større eller mindre omfang. Det er ca. 2/3 af hele gruppen. Som en af de unge BZere sagde i et TV-interview: vi ved jo godt, at der ikke er brug for os, og at der aldrig bliver det. En meget stor gruppe vil aldrig kunne lære at klare et job. Vi ved, hvad det betyder for éns selvopfattelse resten af livet.

Håbløsheden omkring arbejdsløsheden forstærkes af de strukturforandringer, der sker på arbejdsmarkedet, og som skyldes ændringer inden for forskellige erhverv. De job, som eksisterede for forældrene, er væk, og en stor gruppe unge ønsker stadig at blive det, far eller mor er. Den teknologiske udvikling er med til at forstærke håbløsheden, fordi den uvægerligt vil give færre arbejdspladser og også arbejdspladser, som vil ændre arbejdsmarkedet, så de unge ikke ved, hvilke forestillinger de skal gøre sig om deres fremtidige job. Så længe profitten skal afgøre, om